

Stormgade 12 i København
Vava og Onkel Tuder

- Det var selvfølgelig kælenavne; det var meget brugt for omkring 100 år siden. Vava hed egentlig Valborg, og hun var søster til min morfar Thorvald Lindhard. Onkel Tuder hed egentlig Knud, og kælenavnene kom vist af, at et lille barn i familien engang havde svært ved at sige deres navne. Alle syntes, det lød smart, så det blev de kaldt hele deres liv.

Vava var altså min mors faster, og vi besøgte dem flere gange i København. De havde en meget spændende taglejlighed i allerøverste etage af Stormgade 12 med mange malerier og smukke gamle ting.

Fra dagligstuen var der udgang til en dejlig terrasse, der var bygget ind i taget. Et stort træ, der stod i gården, gav skygge, og der stod bord og stole, så vi kunne spise frokost eller drikke eftermiddagste.

Engang, da jeg var 5 år, var vi i København og besøgte dem, og jeg opdagede, at de havde et klaver, som var enormt spændende at spille på. Der var ingen, der brugte det til daglig, så det var ikke stemt, og derfor lød det

temmelig underligt. Det lagde jeg ikke mærke til, men spillede videre for fuldt tryk, mens resten af familien gik ind i spisestuen for at drikke kaffe, så jeg kunne spille i fred. Det var *meget* sødt af dem! De havde ikke selv nogen børn; det var de meget kede af.

Da jeg fyldte 6 år, havde Vava og Onkel Tuder fundet et klaver i familien, som ingen spillede på, og så sendte de det til Skovhastrup med en varebil, som en fødselsdagsgave til mig. Selv kom de bagefter i en taxi. - Senere på året begyndte jeg at gå til klaverundervisning i en lille by i nærheden en gang om ugen. Og så har jeg spillet lige siden.

Vava var en meget energisk dame; hun holdt meget af børn og lavede for resten *fantastisk god mad*. Det var altid en stor oplevelse at spise hos dem.

Blandet andet kan jeg endnu huske en gang, vi fik smørdampede søtunger med frisk persille og friskopgravede nye kartofler; det var i sommerhuset i Tisvilde, og vi havde lige været ned i havnen og købe fiskene ved en fiskerbåd. - Vava var også meget dygtig til at sy; det var vigtigt dengang, for der var mange, der syede deres eget tøj.

- Vi syntes det var lidt underligt, at Vava sommetider råbte søde og rare ord til Onkel Tuder meget højt; men han hørte meget dårligt. Han havde et høreapparat på størrelse med en lommelygte, med en ledning op til en øreprop i det ene øre, og han kunne ikke altid holde ud at have det på. Det lød nærmest som en gammel radio, der er skruet for højt op, og det var aller sværest for ham at forstå os, når vi var mange. Han kunne heller ikke holde ud at bruge det hele tiden.

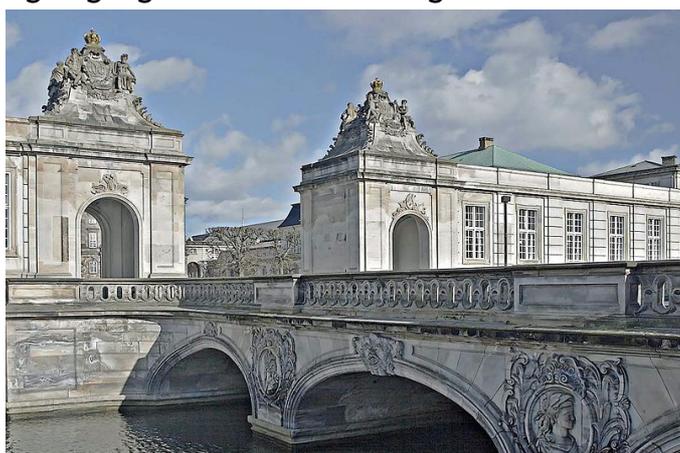

Men da jeg engang boede hos dem en uges tid, var det hele meget lettere for Onkel Tuder. Han gik hver dag en tur, han kaldte sin rundar, i gaderne inde midt i København. Jeg fik lov at følges med ham, og så fortalte han en masse spændende ting om de gamle historiske slotte og bygninger, om kanalerne og broerne, og om *teatermuseet*, som vi en gang gik ind og besøgte, fordi han kendte ham, der var direktør. Onkel Tuder vidste *alt muligt*

Et kik fra det gamle køkken. Overfor lå Nationalmuseet. - Hjørnet af dagligstuen med reol og sofa og vindue til gangen.

Den nederste ende af Stormgade går lige ud til kanalen, med udsigt over til Marmorbroen og bagindgangen til Christiansborg.

Vava var født 24. april 1879 i Dalby og døde 16. december 1976 i København, 97 år gammel. Onkel Tuder var født 19. juli 1879 i København og døde sammesteds 3. april 1972, 92 år gammel.

De blev boende i den fantastiske lejlighed, selv om de måtte have hjælp de allersidste år til for eksempel at købe ind. Der var ingen elevator.